

Χάνομαι στην απουσία σου... (π. Λίβυος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Αυτή, Κύριε, αυτή η σιωπή Σου πόσο με τυράννησε! Πόσες φορές με εκνεύρισες, Κύριε, που έμεινες σιωπηλός όταν εγώ χανόμουν σε δρόμους που δεν ήξερα πού οδηγούν, σε μονοπάτια που για πρώτη φορά ρακένδυτος περπάτησα. Τότε χρειάστηκε να αμαρτήσω πολλές φορές για να νιώσω ότι «υπάρχω», να αισθανθώ ότι «ζω». Όχι, δεν αμαρτάνουν όλοι για την ηδονή, για να κάνουν το κέφι τους και να χαρούν με ψεύτικα αποκαϊδια μιας φωτιάς που ποτέ δεν άναψε μέσα τους.

Υπάρχουν κι εκείνες οι ταλαίπωρες και αναγκεμένες ψυχές, που κάθε μέρα

παλεύουν να κρατηθούν στην ζωή ένα βήμα μόλις πριν τον θάνατο και την ολική έκλειψη του βλέμματός τους.

Υπάρχουν κι αυτοί που η ζωή τούς δυσκολεύει αφάνταστα και τα μεταξωτά σωθικά τους σκίζονται εύκολα στα σκληρά βλέμματα του κόσμου. Όλοι εκείνοι που οι μέρες και οι νύχτες τους δεν είναι ξέγνοιαστες, κι ας πρέπει να γελούν για να καλύψουν τα ανείπωτα δάκρυά τους. Μια στιγμή μονάχα εάν αφήσουν να φανεί το δράμα της ψυχής τους, θα χαθεί μονομιás όλο το μπλε της γης.

Τέτοιες στιγμές, Χριστέ, Σε φώναξα με ότι φωνή μού είχε απομείνει. Μα η σιωπή Σου με ράγισε, κι ας ήξερα στα βάθη της ψυχής μου ότι είσαι εκεί. Δεν έφτανε όμως αυτό για να σωπάσει ο καημός μου.

Ξέρεις καλά Εσύ, Χριστέ μου, δεν ήταν άπιστοι, προδότες και εχθροί όσοι δεν άντεξαν σε αυτή την σιωπή και χάθηκαν στους λογισμούς τους. Ήταν τα πιο αδύναμα δικά Σου παιδιά, που κύρτωσαν οι αντοχές τους στην απουσία Σου. Αυτό φοβάμαι κι εγώ, εκείνες τις ώρες που φρικτά μού λείπεις, μην χαθώ και ξενιτευτώ από την πίστη.

Μα ύστερα πάλι, στον κήπο της Γεθσημανή, σε σκέφτομαι εκείνο το φρικτό το βράδυ που επίμονα ζητούσες την συντροφιά των μαθητών. Τα δάκρυα και τους ιδρώτες συλλογιέμαι, τον φόβο και την αγωνία Σου, κι αυτό το μαρτύριο που ζήτησες από τον Θεό να Σε απαλλάξει. Κι όμως, στο τέλος έκανες αυτό που ήθελε Εκείνος.

Αυτή είναι η ελπίδα μου, ότι ενώ πιστεύω δεν με εμποδίζεις να αμφιβάλλω, να ρωτώ, να ψάχνω να σε βρω κομματιασμένος. Είναι του έρωτα καμώματα κι αυτά, να φεύγω σαν δεν μου μιλάς. Να χάνομαι στην απουσία Σου, κι όταν αργείς τα βράδια να μην κοιμάμαι... Κι είναι κάτι νύχτες, Κύριε, που αργούν πολύ να ξημερώσουν...

(Απόσπασμα από το επόμενο βιβλίο του συγγραφέα)